

[Niels Ravn.]

når man samtidig argumenterer for Roskilde i forhold til København ud fra det stik modsatte: her skulle det være gunstigt med den nære beliggenhed. Hvis det er rigtigt i forholdet Roskilde-København, må det efter min opfattelse også være rigtigt i forholdet Kolding-Odense, og jeg tror, det er rigtigt. Jeg tror, at en sådan forholdsvis nær beliggenhed vil være en fordel og befordre et kommende samarbejde, og jeg er derfor ikke spor bange for det nære naboskab til Odense.

Endelig må man gøre sig klart, at placerer man det kommende sydjyske universitet ved Esbjerg, vil det store befolkningsgrundlag, som findes i trekantområdet, drages mod Odense. Der går allerede i dag mange naturlige forbindelseslinjer fra dette område til Odense, og de vil blive yderligere forstærket og udbygget, hvis man vælger den vestjyske løsning.

Endelig kommer det nationale ind i billedet. Jeg kan ikke forstå, at de sønderjyske repræsentanter ikke kan affinde sig med placeringen i Koldingområdet. Kolding var dog indtil 1864 den gamle grænseby imellem det, vi da kaldte Kongeriget og Hertugdømmerne. Indtil 1864 var Kolding Fjordgrænselinjen mellem Kongeriget, og Hertugdømmerne. Store dele af Kolding by ligger i dag placeret på gammel slesvigsk grund. Skulle vi da ikke kunne mødes og i enighed vælge denne løsning? Kunne vi det, tror jeg, den ville være sikret.

Jeg skal ikke forlænge debatten på dette tidspunkt af dagen, men vil kun med disse ord henlede folketingets og undervisningsministerens opmærksomhed på de mange ting, der efter min og manges opfattelse peger imod det trekantområde, der i enighed har udpeget Kolding som det sted, hvor man ønsker et eventuelt universitet opført.

Mads Eg Damgaard: Det er med lidt betænkelighed, jeg tager ordet i denne sag, for hr. Morten Lange var jo inde på, at man i gamle dage trak banen efter, hvor de forskellige folketingsmænd boede, og man kan jo nok i denne sag blive mistænkt for, at der kunne være lidt af det samme. Det bør dog ikke afholde os fra at fremføre rent faktiske og saglige ting i sagen.

Landsplanudvalget havde opgjort befolkningstallet i Esbjergområdet til 194.000. I trekantbyen, som næsten ikke eksisterer endnu — det er vel meningen, den skal udbygges i hvert fald — skulle der blive ca. 300.000. Det oplyses også af planlægningsrådet. Derimod oplyser det ikke, at der i Haderslevområdet også er næsten 300.000 — opgjort på samme måde som for de andres vedkommende. Det er nu ikke så meget det, jeg vil sige noget om.

Jeg vil hellere påpege, at det jo vil tage mange år endnu, inden det fjerde universitet skal bygges, og hvad sker der så i mellemtiden? Har vi ikke alle en fornemmelse af, at der er stærke kræfter på vej syd for grænsen? Der er en meget stor aktivitet dernede. Vi kan ikke helt vide, hvordan de kommende års verdenspolitiske situation vil forme sig. Vi må regne med, at vi skal kæmpe for vor grænse. Vi må regne med, at der kommer perioder, hvor der vil blive lagt pres på den nuværende grænse. Hvorfor skulle der ikke det? Der har altid stået en kamp, og det vil der sandsynligvis fortsat gøre, mere eller mindre. Vi ved, at man i Flensborg forbereder et meget stort uddannelsescenter, så vidt jeg ved til ca. 900 mill. DM, og naturligvis kommer meget meget mere til. Tænker man nu langt nok frem, tror jeg, at vi engang fremover vil fortryde, hvis vi ikke hjælper til at styrke Sønderjylland og udbygge det, så godt vi formår.

Jeg kan ikke forlige mig med den tanke, at vi nu netop skulle bygge et universitet blot lige nord for den gamle grænse. Det er næsten en for stor udfordring til sønderjyderne. Naturligvis kan der fremføres mange gode argumenter for et universitet både ved trekantbyen og ved Esbjerg, det skulle da bare mangle; men ser man på den smukke beliggenhed, der er ved Haderslev, på befolkningstallet, at det er en gammel stiftsby, domkirkeby o. s. v., synes jeg, meget taler til fordel for at lægge et universitet i Haderslev. Sønderjyderne har siden genforeningen kæmpet en hård kamp. Den støtte, de har fået fra det gamle land, er begrænset. De har sandelig selv skaffet sig deres nuværende gode stilling, erhvervsmæssigt og på mange andre områder. Vi bør nu støtte dem med et universitet, ikke bare for Sønderjyllands sag, Sønderjyllands